

## LYDER DET PROFETISKE BUDSKAB I VOR TID?

Dag Risdal - "Guds ord er levende"

Det profetiske budskab "med Ånds og krafts bevis" burde være det mest nødvendige af alt i vor almenreligiøse situation. Troens folk har behov for det klare budskab, som kan sætte skel mellem sand kristendom og afgudsdyrkelse (sml. [Åb. 1,3 og 2,1-5](#)).

Samtidig må vi bekende, at vi er i en forkynderkrise både i kirke og missionshus. Denne forkynderkrise har sammenhæng både med en bibelopløsende teologi og med åndsfattigdom. Vor tid er præget af åndelig lunkenhed, stort frafald fra Kristus og mangel på bønnens Ånd.

Forkyndelsen vil altid stå i en vis vekselvirkning med den åndelige tilstand i folket som helhed. Vor tid kan minde om tilstanden på Elis tid: "*Herrens ord var sparsomt i de dage, et syn var sjældent*" ([1. Sam. 3,1](#)).

Når Skriftens autoritet i et folk svækkes, vil den profetiske røst let sygne hen. Når man ikke længer kan råbe ud med myndighed: "Så siger Herren!", vil det profetiske budskab i vore forsamlinger forstumme.

"Hvad kan det skyldes," skrev en præst, "at vi må holde tre tusind prædikener for at få én omvendt, mens Peter holdt en prædiken, og tre tusind kom til omvendelse og tro? Mangler forkyndelsen Helligåndens kraft?"

Er dette vor nød? Der prædikes og prædikes, men Guds Ånd blæser ikke liv i forkyndelsen. Vi taler og taler, og alligevel er det ikke Herren, der taler.

Mange kan nok lære sig at blive gode talere; men for at forkynde Guds ord er det nødvendigt med nådegaveudrustning og åndelig myndighed fra Herren.

Erling Utne skriver: "Nøden i vor forkyndelsesnød er, at forkyndelsen sker med så lidt åndelig myndighed og med så lidt profetisk dynamik. Vi har mistet urkristendommens åndskraft, vi taler som de skriftlærde (sml. [Matt. 7,28-29](#)). Mennesker bliver ikke slået og forfærdet over det budskab, vi bærer frem. Vi er blevet prædikanter uden virkeligt budskab til vort folk. Guds Ånd vibrerer ikke i vore ord, så forkyndelsen slår ned som en ild, en hammer, som døder og gør levende, omstyrter og oprejser, sådan som vi ser det i vor Bibel".

Her må vi godt ransage os selv med Skriften som målestok. Den profetiske tale vil have stor virkning på den vantro, siger apostelen Paulus. "*Men hvis alle taler profetisk, og der kommer en vantro eller udenforstående ind, så bliver der talt til hans samvittighed af alle, han ser sig afsløret af alle, hans hjertes skjulte tanker bliver åbenbare, og så vil han falde på sit ansigt og tilbede Gud og vidne, at Gud virkelig er iblandt jer*" ([1. Kor. 14,24-25](#)).

Det, som må være noget af vor fælles nød og anfægtelse, er, at vi gennem forkyndelsen ikke når ind til hjerte og samvittighed med et myndigt bods- og omvendelsesbudskab. Vi magter ikke at slå ned på gerningsstræbet med profetisk åndskraft.

Mange er vel de prædikanter, som bærer på en hjertesorg over, at deres forkyndelse ikke magter at få stillet den almenreligiøse ansigt til ansigt med den levende, hellige Gud. Munden bliver ikke stoppet. Guds ord, som er Åndens sværd, rammer ikke hjertet. Er det Gud, der er stum? Har Gud skjult sig? Tier Herren i sin vrede?

Når det gælder vore nordiske lande, må det vel siges, at der næppe findes noget andet sted i verden, hvor evangeliet er blevet forkyndt så meget som hos os. Netop dette lægger et vældigt ansvar ind over vore folk. Det er til os, at formaningen fra Jeremias' bog skulle have speciel adresse: "*Land, land, land, hør Herrens ord*" ([Jer. 22,29](#)).

Her må vi bære et fælles ansvar. For Ordet står fast: "*Enhver, som har fået meget givet, at ham skal man kræve meget; og den, som har fået meget betroet, af ham skal man forlange des mere*" ([Luk. 12,48](#)).

Den største af alle synder er ifølge Skriften, at et folk, som har hørt evangeliet, foragter Guds nåde. Det er et forfærdeligt ansvar for et folk og for en enkeltperson at afvise Kristus: *"Tag jer i agt, at I ikke beder jer fri for ham, som taler. Thi kunne de andre ikke undfly straffen, da de bad sig fri for ham, der talte sit guddomsord her på jorden, så skal vi det meget mindre, hvis vi vender os bort fra ham, når han taler fra Himlene"* ([Hebr. 12,25](#)). Her drejer det sig netop om Guds tale ved Sønnen. Det må forkyndes klart, at døbte mennesker, som ikke tror, må omvende sig - ellers går de evig fortabt.

Det folk, som ikke frivilligt vil stille sig ind under Guds ord om nåden, må regne med at smage Guds vrede på en ufrivillig måde. Der står nogle rystende ord om denne sag i [Ezek. 7,3 ff.](#) *"Nu kommer enden over dig, og jeg sender min vrede imod dig og dømmer dig efter dine veje og gengælder dig alle dine vederstyggeligheder. Jeg viser dig ingen medynk eller skånsel, - - - og du skal kende, at jeg er Herren"*.

*"Turen kommer til dig, som bor i landet"* (v. 7). Dommens uvejr, som man fristes til at tilskrive en fjern fremtid, har pludselig fået øjeblikkets aktualitet (Bjarne Storset) .

Der kan komme en katastrofe over os, hvis vi fortsat foragter nåden og lever i ligegyldighed over for Guds ord. Måske Herren i denne situation søger efter en mand, *"der ville bygge en mur og stille sig i gabet for mit åsyn til værn for landet, at jeg ikke skulle ødelægge det"* ([Ezek. 22,30](#)).

Men hvordan kan vi komme ud af forkynderkrisen? Man kunne lige så godt stille spørgsmålet: Hvordan kan vi som kristne komme ud af vor åndelige sløvhed? Hvordan kan vi som folk ophøre med at foragte nåden og virkelig for alvor begynde at lytte til Herrens ord igen?

Måske kan vi lære lidt af den beretning, vi finder i [2. Krøn. 20](#). Her berettes der om, at moabiterne og andre hedningefolk foretog et krigstogt mod Josafat (v. 1-2).

I nødens stund vendte kongen sig til Herren. *"Da grebes Josafat af frygt, og han vendte sig til Herren og søgte ham og lod en faste Udråbe i hele Juda"* (v. 3).

Der blev en folkevækkelse over hele landet. *"Så samledes judæerne for at søge hjælp hos Herren; også fra alle Judas byer kom de for at søge Herren"* (v. 4).

Hele folket bøjede sig for Herren (v. 18). Før de skulle drage ud mod deres fjender, talte kong Josafat til folket: *"Tro på Herren Eders Gud, og I skal blive boende, tro på hans profeter, og lykken skal følge Eder!"* (v. 20).

Troen på Herren og lydighed mod det profetiske budskab fører til velsignelse for et folk.

-----

Som forkyndere må vi selv ind i boden. Vi må udbede os myndighed fra Herren til at forkynde Guds ord til vækkelse, omvendelse og nyt liv. Vi trænger til guddommelig autoritet i vor forkyndelse, så at loven og dens vredesembede kommer i virksomhed. Men det er lige så sikkert og vist, at vi trænger stor nåde fra Herren til at forkynde forsoningens budskab. Vi må forkynde, hvad frelsen har kostet Gud. Vi må nedbede os visdom, så vi forkynder Kristus korsfæstet.

Når Helligånden virker gennem Guds ord, skaber forkyndelsen det, som den forkynder: Den profetiske forkyndelse prædiker til dom, til syndserkendelse, til sønderknuselse, ja til vrede! Men den profetiske forkyndelse prædiker også til trøst, til Kristus, til genfødelse, til tro!

Den profetiske forkyndelse er kort sagt skabende og fornyende, Denne forkyndelse har sin forankring i Ordet, og frembæres med en åndelig tyngde, som slår igennem.

Som "vækkelsesbevægelser" udgiver vi os for at være radikale; men dermed er det ikke sikkert, at vi er radikale i vort hjerte og i vort erkendelsesliv, eller i vor forkyndelse. Radikal betyder, at man er grundig og tager sigte på gennemgribende forandringer. Man går til roden af en sag.

I dag kan man være radikal på mange måder. Man kan være "politisk" radikal, man kan være radikal i "kirkepolitisk" betydning. Ja, man kan også blive "kødelig" radikal i sin forkyndelse. Men intet af

dette behøver nødvendigvis føre til roden, åndeligt betragtet. Det hele kan blive krusninger på overfladen uden at nå ned i dybden.

Den stærkeste form for radikalitet, der findes, er den myndige, profetiske forkyndelse. Den frembæres med "Åndens vidnesbyrd". Her må vækkerråbet lyde klart også i vor generation. Vi trænger til profetrøsten! Vi vil til sidst tage et citat med fra Fredrik Wisløffs bog "Det suser i skogen", s. 21: "I et øjeblik står verdenssituationen for mig i dens spændingsmættede uro. Er det tyfonen, der nærmer sig?"

I mit hjerte stiger der en bøn op: Herre - du som råder over tidens storme - oprejs en profet, - en som kan aflæse tidens barometer, og hvis stemme bliver hørt, før katastrofen kommer".

Ovenstående artikel indgår som et afsnit i forfatterens bog "FORKYNN ORDET, Aktuelt om forkynnelsen", afsnit V, punkt E, ss. 121-38 (Lunde Forlag, Oslo 1974). Den er oversat fra norsk af Claus Munch.

(Fra "Det profetiske budskab i Skriften" i "Guds Ord er levende" s.195-99 - af Dag Risdal - Dansk Bibelinstitut 1974 - Shafan 25-07-2012)